

hvormed hvert Sogns samlede ordentlige Udgift (bortset fra Udgiften til Nybygninger) til Skolevæsen, Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse (med Fradrag af det af Statskassen refunderede Beløb) i Gennemsnit for Treaaret 1897—1899 har oversteget den tilsvarende Udgift til Skolevæsen og Fattigvæsen i Gennemsnit for Femaaret 1885—89, paa den Maade, at det til den samlede Stigning i Gennemsnitsudgiften i de nævnte Øjemed for Sognekommunerne i hver Amtsraadsreds svarende Tilskud stilles til Raadighed for det vedkommende Amtsraad, som har at foretage Fordelingen imellem de enkelte Sognekommuner og Beløbenes Udbetaling“. Jeg tror, at man herved vinder et retfærdigere Grundlag for Fordelingen end en Fordeling efter Hartkorn, idet det dog er givet, at Forskellen i Hartkornbeskatningen til Sognene er ganske overordentlig stor. Den varierede i 1894 i Præstø og Ringkøbing Amter, som mærkelig nok havde det samme Maksimum og Minimum, fra 3 Kr. 84 Øre til 44 Kr. pr. Td. Hartkorn, altsaa mere end fra 1 til 10; i Svendborg Amt fra 5 Kr. 73 Øre til 28 Kr. pr. Td. Hartkorn; i Viborg Amt varierede den mellem 6 Kr. 72 Øre og 52 Kr. Det maa dog sikkert siges, at naar Opgaven er at lette det overbebyrdede Hartkorn, gaar det ikke an at give hver Td. Hartkorn lige meget uden Hensyn til, om den er stærkt bebyrdet eller ikke. Det forekommer mig, at der ikke vil være særlig Grund til at foretage en Fordeling, hvorved det kunde lykkes nogle Kommuner at blive helt fri for Hartkornsskat, medens den for andre Kommuner bevægede sig op til 30—40—50 Kr. Der trænges vistnok paa dette Punkt til nogen Udjævning og Udligning.

Der er nu i Lovforslagets §§ 5 og 6 givet nærmere Regler for, hvorledes dette Beløb bliver at tage til Indtægt ved Lægningen af de kommunale Budgetter, og der er derved gaaet ud fra den Forudsætning, at de faste Ejendomme, der hidtil have været fri eller saa godt som fri for kommunal Skat — thi jeg regner ikke de ganske ubetydelige Hartkornsbidrag, som fremkomme for enhver industriel Ejendom ved det Hartkorn, som dens Grund er ansat til — fremtidig inddrages med under den kommunale Beskatning. Regeringen har ment, at man endog vel kunde gaa et lille Skridt videre, og hvor Skattebyrden for Hartkornet nu er overmaade stor, lægge en rimelig Del deraf ogsaa paa de hidtil skattefri Ejendomme. Det er derfor foreslaaet og vil blive nærmere motiveret af

min ærede Kollega, naar han fremsætter sit Lovforslag, at fremtidig 16 Kr. pr. Td. Hartkorn skulde være Maksimumbeløbet for Benyttelse af Hartkornsansættelsen. Vi gaa herved ud fra, at Hartkornet nu efterhaanden har vist sig at være en lidet brugbar Maalestok for Skattepaaligning paa Grund af den overordentlig store Ulighed, der i Tidens Løb er opkommen mellem de forskellige Ejendommers Hartkornsansættelse, og ogsaa paa Grund af, at der fra først af ikke er taget Hensyn til den forskellige Værdi, som Beliggenheden kan give Ejendommen. Det forekommer mig derfor, at man fremtidig skal paalægge det Beløb, som det maatte vise sig nødvendigt at paalægge de faste Ejendomme udover 16 Kr. pr. Tønde Hartkorn, i Forhold til Ejendommens Værdi i Handel og Vandel, og at samtlige faste Ejendomme i Kommunen blive at inddrage under denne Ansættelse, hvilken vi have ment at kunne kalde Ejendoms-skyld, efter Ejendommens Værdi i Handel og Vandel. Dette Punkt vil, som sagt, vistnok blive nærmere berørt af Indenrigsministeren. Jeg har kun medtaget det her for Fuldstændighedens Skyld og skal kun tilføje, at man har ment at maatte sætte en Grænse ogsaa for denne ny Skattepaaligning. Man har da ment at kunne ansætte den til 2 pro mille af Ejendommens Værdi. Regner man, at 1 Tønde Hartkorn gennemsnitlig sættes til 7,000 Kr., saa vil det samlede Beløb, der kan lignedes paa en Ejendom, blive højst 30 Kr., medens Hartkornsskatten nu mange Steder gaar ikke lidt ud derover.

Det andet Forslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, er Forslag til Lov om en Forhøjelse af den ved Lov Nr. 47 af 1ste April 1887 paabudne Skat af Brændevinsbrænding. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der snart i 10 Aar, allerede fra den Tid, da Ølskatten indførtes, har været Tale om, at Brændevins-skatten var alt for lav i Forhold til den Beskatning, der nu var lagt paa Alkohol under andre Former og særlig ved Ølskatten. Det blev allerede for mange Aar siden erklæret for „paatrængende nødvendigt“ at forhøje Afgiften af Brændevinsbrændingen, for at bringe et bedre Forhold til Stede mellem Alkohol i Øl og i Brændevin. Forholdet er jo det, at der for Tiden svares en Skat af 18 Øre pr. Pot Alkohol i Brændevin og 1 Kr. 25 Øre pr. Pot Alkohol i Øl. Der har imidlertid vist sig en ret betydelig Modstand mod en saa betydelig Forhøjelse af Brændevinsafgiften, som har været foreslaaet i tidligere